

בבחי' פנימית ונכללים בכח הכללי הפשוט בתכלית ההתכללות. ועיקר ההפרש שבין שבת למן כי כמן התגלות הוא מבחי' מקור השייך להשתלשלות כמו בחינת עקודים שעקוד בכלי א' שיש בו מכל פרטי ההשתלשלות הכל בבחי' התכללות ואופן בחי' התכללותו אשר נכללים בו כל פרטי פרטים שבהשתלשלות הוא מצד שהוא מקור השייך להשתלשלות והוא בעצמו ג"כ מערך ההשתלשלות רק שהוא ראשית המקור שלהם לכן התגלות שלו הוא ע"ד התגלות הכלל אשר שייך להפרטים אשר נכללים בו (עיי' בדרוש זור הפלגה מעני עקודים). אבל בחי' שבת הוא עליית ההשתלשלות לבחי' מקיף הכללי לבחי' עצמת א"ס (עמ"ש ע"פ שבתותי תשמורו שבת עלאה) אשר לא שייך בו לומר שהוא מקור וכלל השייך להשתלשלות מצד שהוא בבחי' א"ס ויכול להיות רבי רבבות השתלשלות באופנים אחרים. ולכן התגלות שלו הוא ג"כ ע"דו שנגלה הארת מקור הכללי הפשוט בתכלית הפשיטות. (ומטעם זה עצמו שהוא מקור כללי בתכלית בבחי' א"ס מוכרח לומר שגם בחי' השתלשלות הנכללים בו היינו מצד השלימות ולא מצד שהוא מקור השייך להם ולא שייך לומר בבחי' ההשתלשלות שהם כמו הפרט לגבי הכלל כי כל כלל הוא שייך להפרטים רק מה שנכללים בו ההשתלשלות הוא דבר שממילא מפני שהוא שלימותא זכואל והוא רק בבחי' זו והארה וכמו שבחי' האור עצמו הוא ג"כ רק גלוי ממילא מבחי' א"ס כו'. ולכן הוא רק בבחי' זו. מהר"ל). ומטעם זה לא ירד המן שבבת כי בחי' המן שרשו מבחי' עקודים כמבואר לעיל ובחי' עקודים בערך השתלשלות הוא. ולכן שייך בו לומר שהוא עקוד בכלי א' מצד שהוא בערך השתלשלות וכל בחי' השתלשלות הוא בערך פרט לגבי הכלל כניל ומצד שבשבת העלייה היא לבחי' מקיף הכללי הנ"ל אשר שם מעלה ומטה שוין ומקיף הכל בהשוואה אחת כו' לכך המן שהוא מבחי' עקודים לא ירד וכתב מאחר שבחי' עקודים היינו מערך ההשתלשלות כניל. ואחר כל זה מובן ענין שתי הלחם שבשבת שע"פ נגלה צריך להניח או ע"ז או כי בחי' נגלה היא בבחינת השתלשלות בחי' אר"י וכאשר יניח זו ע"ז זו מורה על בחי' השתלשלות בדרך עילה ועלול כו'. ובחי' נסתר הוא בחי' אר"ח עליית אורות להיות עולות ונכללות בתכלית ההתכללות בבחי' מקיף הכללי כניל מטעם זה צריך שיהיו זו בצד זו שתייהן בשוה שמורים על בחי' התכללות אמתי במקיף העליון שמקיף לכל פרטי פרטי ההשתלשלות בשוה כו' קמיה מעלה ומטה שוין כו' וד"ל. (ועמ"ש לקמן בדיה' זכור ושומר שהן זו"ג כי זכור לדבורא ושומר לנוקבא והן ב' חלות דלחם משנה. וע"פ סדר ההשתלשלות הרי המלכות מקבלת מ"א והוא למעלה ממנה כמדרגה. והוא כמו שהן באצ"ל אבל מצד עצמות א"ס ב"ה שניהן בדבור א' נאמרו כו' שכולל לשניהם בשוה והוא שע"פ הנסתר צ"ל ב' חלות דלחם משנה זו בצד זו):

קמיה וזהו גדולים כו'. כי ידוע מארז"ל גמירא משמאי מיהב יהבי משקל לא שקלי. והיינו שבחי' אור ושפע האלקית הנמשך מאין ליש להיות נמשך בבחי' ממכ"ע כח הפועל בנפעל לצורך התהוות העולמות וכמ"ש ואתה מחיה כו' המחדש בטובו כו'. פי' אתה אל"ף ות"י וה' מוצאות הפה. היינו שכל עיקר מציאות ההשתלשלות הוא מבחי' אותיות. וכמ"ש בדבר ה' כו' והוא ע"י ה' מוצאות הפה ה"ג מנצפ"ד. והוא מיהב יהבי היינו. שיהא נמשך תמיד אור ושפע אלקות מאין ליש להתהוות והיותו. והוא דעה הא' שלממעלה למטה שיהא נמשך תמיד אור והיותו כו'. והוא מעשה שמם וארץ כו'. אבל בחי' צדיקים גדולה ממעשה שמם וארץ שמהפכים ומבררים ע"י בחי' התקון פרצוף אדם בחי' יש הגשמי להיות עולה לבחי' אין דלעילא שהוא יש האמיתי כו'. והוא ענין אנחנו מודים לך. וענין ומברכים אותך הוא כי הפרש בין ברכה להודאה כי הודאה הגם שמודים שהאמת הוא כמו שהוא קמיה מ"מ אינו בגלוי ממש. וענין ברכה הוא שתהיה המשכה בגלוי ממש כמו שהיא למעלה כו' כי אחרי העלאת מ"ן ממעשה הצדיקים נמשך אח"כ המשכת מ"ד בתוספת גלוי אור מאורות דתהו כו'. והוא ומברכין כי ברוך ל' המשכה כו'.

ואחר שנתבאר כל הנ"ל מעתה צריך לבאר ענין השבת. כי הגה כתוב כי ששת ימים עשה כו'. וביום השביעי שבת כו'. וישבת ביום השביעי כו'. וענין ששת ימים ידוע שהם ו"ק בחי' ז"א מדות דאצ"י שבכל יום נמשכה המשכה מיוחדת מבחי' ז"א ע"י בחי' ר"ואים דאצ"י היינו ביום א' מידת החסד וביום ב' מידת הגבורה כו' לצורך התהוות ב"ע בעק"ג והאור משתלשל בצמצומים מעילה אחר עילה בכלים מכלים שונים עד שיוכל להיות בע"ג בתכלית כי רצון המאציל היה להיות לו דירה בתחתוני' דוקא. והענין מובן ע"ד"מ מאדם שרוצה להעלות איהו שכל עמוק על הכתב הגה אור ההשכלה צריך לירד ולהשתלשל דרך צמצומים רבים דרך חו"ב וחמחי"ב למדות כו' עד כח העשיה שביד המוגבלת באותיות הכתב. והנה אנו רואים אחר שנח ממלאכתו תווריים כל האורות וכל הכחות אשר היו נמשכים בהשתלשלות דרך עילה ועלול ויש להם עלייה להיות נכללים בכח השכל ובעצמות הנפש. וכך ע"ד"מ ששת ימים עשה בבחי' השתלשלות דרך עילה ועלול ברבוי רבבות מדרגות עד עולם השפל הגשמי הזה שהיא היותר תחתון במדרגה. וביום השביעי כתיב וישבת כו' שחוזרים האורות ונכללים בבחי' כח הכללי כי שם מעלה ומטה שוין שהוא כח כללי פשוט בתכלית הפשיטות. והוא ענין מקיף מכל צד בשוה. וכמאמר צופה מביט עד סוף כל הדורות כו' שסובב ומקיף כל פרטי ההשתלשלות ונכללים בו בתכלית ההתכללות וכמו ע"ד"מ אדם המרגיש עצמו בכל פרטי אבריו מראשו ועד רגלו כסקירה אחת. והוא ענין שבת כי בו שבת הוא עליית העולמות

פרשת יתרו

צדיקים והאבות הן הן המרכבה ג"כ קודם שנתנה התורה. אך הענין כי הגה מעלת אברהם הוא שהי' הולך ונסוע הנגבה. פי' שהי' הולך ונסוע ממדרגה למדרגה עד שבא הנגבה הוא בחי' ומדת אהבה העליונה. וכ"כ היה הולך מעלייה לעלייה עד שהיה בבחי' מרכבה ממש לאהבה זו העליונה עד שיתיה בבחי' גילוי בנפשו ממש

בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני. הנה נאמר סתם ביום הזה ולא פי' באיזה יום רק עת חז"ל דרשו שהוא בר"ח. כתי' הכא ביום הזה וכתוב התם החדש הזה לכם. ולהבין למה נק' ר"ח בכתוב בלשון ביום הזה. יזכו בהקדים ענין מעלת קבלת התורה והלא קודם מ"ת היו כמה

בשלום כי ע"י התורה שנק' עוז נעשה בשלום פי' ב' שלום. כמארז"ל עושה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה. שלום היינו התקשרות בפמליא של מעלה היינו כחי' גילוי אור אי"ס ביה' ממש בנפש האלקית להיות קשורה ומויוחדת בבחי' בטול ממש. ובפמליא של מטה היינו הארות כחות נפש האלקית המלוכשת בגוף ונהי' שלא יהיה מונע ומעכב כזו הנפש והנשוא בהבחי' רק שיהיו כולם מסכימים ומתצייצים ליתוד זה מצד אתכפייא ואתהפאק חשוכא ליתורא כי התורה שנק' עוז נק' ג"כ תושיה שמתשת כח הס"א שמצד הגוף כי לאום מלאום יאמץ וכשוה קם זה נופל. אך להבינ' כיצד הוא העוז של התורה ליתן כח לנפש האלקית ולהתיש כח גשמיות הגוף וחומריותו הלא גם התורה נתלבשה בענינים גשמיים תרומות ומעשרות כו'. אמנם הנה נודע כי מקור התורה ויסודה בהררי קדש עליון מאא"ס ביה' בעצמו וככבודו הסוכ"ע אני ה' לא שנית אורייתא וקוב"ה כולא חד. והנה עיקר קבלת התורה הוא משי"ת בעשרת הדברות וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר אנכי. דלכאורה מלת לאמר אין לה הבנה ואינה כמו כל לאמר שבמקרא שפי' לאמר לזולתו. משא"כ בעשרת הדברות אי"א לפרש כך שהרי כל ישראל שמעו ופב"פ דבר ה' את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה כו'. אך פי' הוא לאמר ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר למשה מסיני כי כל מקרא ומשנה הלכות ואגדות כולם נאמרו למשה בסיני הגם שבגמרא הוחרזו שמות תנאים ואמוראים שאמרו הלכה זו כמו שיצא אומר כך כו' היינו דבר ה' זו הלכה שנאמרה למשה מסיני ביצא מפי אותו תנא ואמורא. וכענין דברי אשר שמי' בפיך וכן זה ניתן לישראל להיות הלכה היוצאת מפייהם דבר ה' ממש שנאמרה למשה מסיני ניתן בזמן קבלת התורה בעשרת הדברות לאמר מה שכבר נאמרה דהיינו בחי' בטול אליו ית' שאין הדבור נעשה נפרד אצל האדם להיות יוצא מפי עצמו כאלו הוא שלו רק כמי' תען לשוני אמרתך שהתורה היא אמרתך אלא שישנו תען כעונה אחר האומר מה שהוא אומר. וי"ד הדברות הן כללות כל התורה שבקבלתן עשרת הדברות מפי הגבורה קבלו כל התורה להיות בחי' בטול אצלם לדבר ה' המדבר בפייהם ולהיות רק כעונה אחר האומר שהוא ענין גילוי אור אי"ס למטה כמו למעלה בבחי' בטול ממש. ומזה יתבונן המשיכל ויפול עליו אימה ופחד בעסק התורה בשומו ללבו כי דבר ה' הוא ממש שנאמר למשה מסיני. וזה שארז"ל ע"פ הודעתם לבניך ולבני בניך וסמדי ליה יום אשר עמדת כו' מה להלן באימה ויראה כו' אף כאן כו' שלכאורה אינו מובן דמיון זה מה להלן אף כאן כו' שהרי במעמד הר סיני וכל העם רואים את הקולות ופב"פ דבר ה'. משא"כ בעסק התורה של כל אדם כשלומד פניו עצמו. אלא הענין הוא כמש"ל כי גם עסק התורה שבכ"א ובכל זמן הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה מסיני. ועל ידי זה תפול עליו אימה ויראה כאלו קבלה היום מהר סיני:

והנה עסק התורה בבחי' בטול זה הוא הנתיב עוז ותעצומות לנפש האלקית ותושיה לסטי"א. וזהו אותו ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים כי בקבלת התורה נמשך בחי' אנכי דהיינו אנכי ממש עצמותו ומהותו ית' הסוכ"ע כו'. וכמי' והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום כו' ובחי' אנכי זה נמשך לישראל בבחי' הו"יה דהיינו ע"י צמצום והתפשטות כנ"ל עד שנעשה בבחי' אלקיך ממש ואין אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבחי' מצרים וגבולים שמצד הגוף ונהי' המגבילים ומלבישים את נפש האלקית ומעכבים לצאת מנרתקה וכמי' ואעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ טובה ורחבה כי

והליכה זו היא ממטה למעלה מבחי' מצרים כמי' ויעל אברם ממצרים דהיינו מצר וגבול שמצד הגוף ונפש הבהמית המגבילים ומלבישים את נפש האלקית שבאדם עד שאע"פ שנפשו האלקית היא משכלת ומתבוננת בגדולת אי"ס ביה' והתפשטותו על הנבראים שהוא חיי החיים ואתה מחיה את כלם. את השמים ואת הארץ אני מלא ומכה"כ. אע"פ אינו נכח נפשו לצאת מנרתקה הוא מאסר הגוף להיות בבחי' אתכפייא ואתהפאק כו'. רק הגוף עומד על עמדו בתקפו ובגבורתו כתולדתו. וכמארז"ל גנבא אפום מחתרתא כו'. ומעלת אברהם היתה שעלה מבחי' מצר זה לדבקה נפשו באהבה עליונה עד שתחפץ להתפשט מלבושו' שבגה שמצד הגוף להיות בבחי' בטול אליו ית' לבדו בבחי' כלות הנפש ממש. והנה אהבה זו באה מחמת התבוננות באור אי"ס ביה' עצמו הסוכ"ע דלית מחשבה ת"כ כלל כי מלכותך מלכות כ"ע בחי' מלך לבד שהוא בחי' דבור כמי' דבר מלך שלטון. וכמאמר ברוך שאינו נהיה העולם אמריה בלבד שמוזה נמשך חיות כל העולמות וקיומם והתהוותם מאין ליש שאין זה אלא בחי' הארה בעלמא וכמי' תתברך בשמים ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבח מעשה ידיך שכל העולמות שמים וארץ מן הארץ לרקיע ת"ק שנה אינה אלא בחי' מעשה ידך שכמו במעשה ידי אדם עד"מ אינו מלוכבש אלא כח המעשה שהוא לבוש החיצוני של הנפש. כח החיות המלוכבש בכל העולמות אינה אלא בבחי' כח המעשה שהוא כח החיצוני והארה בעלמא שאינו נוגע לעצמות ומהות הנפש כלל. ויבורא קדושים ישתבח שמך לעד כו' שהקדושים שהם מלאכים ונשמות הם בחינת שם בלבד שהוא ג"כ אינו אלא זיו והארה כו' אלא שאינם בבחי' מעשה ידיך כמו חיצוניות העולמות כי הנה כח המעשה המלוכבש באיזה כלי או שאר דבר מעשה ידי אדם עד"מ הנה הכח ההוא אין לו שייכות כלל עם עצמות ומהות הנפש כי נעשה נפרד מובדל ממנו וע"י אחיזת הכלי עם הכח המלוכבש בו אין נמשך עצמות האדם אחריי'. משא"כ בקראו שמו נמשך ג"כ עצמות האדם שהשם הוא זיו והארה הנוגע לעצמות הנפש ועודנו קשור ומיוחד עמה. אך עכ"ז אין זה אלא בחי' זיו. אבל הוא ית' ככבודו ובעצמו רם ונשא כו'. והוא הוא הסוכ"ע ומעלה ומטה שוים לפניו כו'. וכמי' אני ה' לא שנית ואי לזאת תשפך הנפש אל חיק אביה ממש להיות נכספה וגם כלתה נפשי להיות בבחינת בטול ממש אליו ית' לבדו וכמי' מי לי בשמים ו"ש אני ה' לא שנית ואתם בני יעקב אל כליהם. פי' שהנביא מתמה על ישראל שהי' לא ה' לא שנית וממנו לא כלתה שאין לכח כלות הנפש. אך דבר הגורם להיות מונע ומעכב את הנפש מבחי' בטול זה כמו שהעיד הכתוב ואתם בני יעקב לא כליתם הגם שיתבונן בגדולת אי"ס ביה' כי אני ה' לא שנית ולא כל האדם זוכה למעלת ומדרגת אברהם שנעשה מרכבה בבחי' בטול ממש באהבה עליונה מחמת התבוננות זו. הנה הסכה היא תלישת כח הנפש שאין בכחה לצאת מנרתקה ומאסרה. והוא מי' כשל בעוני' כ' שעי' העונות נכשל ונתחלש כח הנפש וכמי' יש אם עונותיכם היו מבדילים כיניכם לבין אליהם ולא עונות ממש אלא גשמיות הגוף וחומריותו הוא שנעשה מסך מבדיל שהוא הוא המצר וגבול שמגביל ומלביש את הנפש עד שמורידה לימשך אחריה ואינה יכולה לעלות ולצאת ממנה וע"ז נאמר ותרא את עני אבותינו היינו מדות אחריי' כו' אברהם מדת האהבה כו':

ולזה נתנה התורה לישראל שהתורה נק' עוז שהיא הנותנת כח ועוז לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבהמית וגסתו לצאת ממסר אסיר. וזהו ה' עוז לעומת יתו' ה' בירך את עמו

תושיה שמתשת כח הס"א כו' ומדבר מלשון דבור כמו ומדברך נאור ונק' מדבר בתוספת מ' כי המ' הוא מאותיות האמנתי"ו שהן להקטין הענין כלומר שאין בוז בחי' דבור בפ"ע רק בחי' שכבר נדבר דהיינו שהדבור הוא בחי' בטול דכבר ה' המדבר בו (ועמיש נדיה הניל) ואוי ויסעו מרפידים. בחי' רפיון ידים כמארוז"ל למה נק' שמה רפידים כו' דהיינו בחינת חלישת כח הגשמה רק שניתנה להם עוז ותעוצמות לנשמה ותושיה לסי"א כו':

משה ידבר והאלהים יעננו בקול. בקולו של משה. ולהבין כי לא פירש בכתוב מה דבר משה הוא ענהו ה' דלא קאי על עשרת הדברות דהא אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו וכתביב אנכי עומד בין ה' ובניכם להגיד וגו'. הרי שלא נאמר בזה הענין שמה הוא המדבר והקב"ה העונה וגם להבין מהו ידבר ומהו יעננו לשון עתיד או הווה והוה ליה למימר משה דבר והקב"ה ענהו. הענין הוא דאימת בגמרא דאמר רב יוסף אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא. ולהבין מעלת האי יומא דוקא שהוא יום מתן תורה ומהו ענין מתן התורה. והלא קיים אברהם אבינו ע"ה את כל התורה עד שלא נתנה ואפי' עירובי תבשילין מפני שלמד את כל התורה כו' עד שלא נתנה. וכמיש וישמר משמתי מצותי חקותי ותורתי ובודאי לימד ג"כ ליצחק בנו ויצחק לימד ליעקב ובניו ומה חדוש נתחדש בנתינתה. אך הנה נודע ענין המצות דרמ"ח פקודין אינן רמ"ח אבריו דמלכא. ולכאורה אינו מובן לשון אבריו והלא אין לו דמות הגוף וכו' אך יובן ע"פ מ"ש בזה דל מעשה המצות שהן לאתקנא רוא דשמה שבמצוה זו ממשיך שם זה ובמצוה זו ממשיך שם זה והענין כי שמתויל של הקב"ה שבעה שמתויל שאינן נמחקין. והם הם בחינת התפשטות החיות והשפעה להתהוות מדותיו ית' לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת וגו' שאינן אלא בחי' שם לבד ע"ד משל כמו השם שאינו אלא לזולתו שיקראנו בשמו כי הוא ית' רם ונשא וכו'. וכמ"ש בתקוני זוהר לאו מכל אליו מדות כלל ואנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעא. כי החכמה הידיעא היא בנבראים שנק' בשם חכמה שהיא השכלה להשכיל דבר מושכל אבל אצלו ית' לא שייך זה כי אפי' בחי' המחשבה שהיא למטה בחכמה נאמר עליה כי לא מחשבותיו מחשבותיכם וגו' אלא שנק' חכמה ומחשבה לפי שהיא מקור המחשבה ומקור החכמה. וכמ"ש כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. פירוש באורך כשנמשך האור למטה אוי נראה ומושג אור החכמה והמחשבה כו'. וכן בחי' החסד כמ"ש ועשה חסד לאלפים. שיש אלפים מדרגות שהם רבוי הצמצומים והמשכיות זו שיהיה התהוות חסד. וכמ"ש עולם חסד יבנה וצריך הוא להיות נבנה שיהיה חסד. והמשכה זו להיות התפשטות החיות בבחי' חכמה וחסד הוא מזו. שמת שאינם מחקי הויה בנקוד פתח"ח היא בחכמה ושם אל בחסד. וכמ"ש חסד אל כל היום שם בחי' שם בלבד. אך מ"מ אחר שנמשך ובה לידי גילוי מדת החסד והחכמה הנה המשכה ההיא היא מלוכשת ממש במדת החסד והחכמה עד שמתאחדת עמהם והוה ענין איהו וחיותו חד. איהו וגרמוהי חד. דהיינו ענין הוא המדע והעושה היודע כו'. וכמ"ש לך ה' הגדולה והגבורה כו' שמתאחדת ונעושה בבחי' לך ה' ממש. והנה המכלול החיות להיות הפשטות אוא"ס ב"ה והתלבשותו במדת החסד והחכמה שאין ערך אליו דאנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעא ולא מכל מדות אליו כלל באתערותא דלתתא תליא מילתא ע"י מעשה המצות שע"י מצוה שהיא בחכמה ממשיך אור א"ס ב"ה בחכמה. וע"י מצוה שבחסד ממשיך אור א"ס ב"ה בחסד. והן הן המשכת

ע"י קבלת אנכי דהיינו בחי' סוכ"ע ואני ה' לא שניתו בעסק התורה בבחי' בטול כו' הוא הנותן כח לנפש האלהית. ותושיה לתאוות הגוף כו'. והוה ענין אנשי יריחו היו כורכין את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד ואהבת. כי ע"י קבלת בחי' אחד דהיינו בחי' יחודא עלאה שהוא בחי' בטול ממש לאור א"ס ב"ה הסוכ"ע כנ"ל תגדל האהבה ביתר שאת עד שתהיה בכל לבבך בשני ציריך דאתכפיא סטי"א ואתהפכא חשוכא לנהורא ומבחי' בטול זה נמשך עוז ותושיה כנ"ל. משא"כ בשכמל"ו הרי כתיב מלך אלהים על גיגים כי שם הוה חיות העולמות ואפי' עכו"ם בכלל. וכענין שארו"ל לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו' אלא שאנו אומרים בשכמל"ו בחשאי כי ועד הוא ג"כ אחד אלא שהוא בחילופי דאתון כמ"ש בוהור:

ובזה יובן מה שישאל מונים ללבנה. כי הלבנה לית לה מגרמה כלום רק שמקבלת האור שלה מאור השמש להאיר על הארץ. ולכן בכל חודש וחודש מתמעטת קודם חידושה עד שנעשית בבחי' נקודה ממני שבאה תחת אור השמש ממש לקבל ממנה ולכן אינה מאירה על הארץ והולכת ואור עד מילוי הלבנה והכל מאור השמש ממש שהלבנה לית לה מגרמה כלום. ואחר מילוי הלבנה חוזרת ומתמעטת להיות בבחינת נקודה בסוף החדש עד שחוזרת ומתחדשת. וככל הדברים האלה וכמלה הזה כך הוא ענין ישראל שהם בחי' בטול לאור א"ס ב"ה הסוכ"ע ותורתם ועבודתם הם בבחינת דלית להון מגרמיהון כלום. שאינו בבחי' יש מי שלומד יש מי שאהב כו'. אלא הכל בבחי' בטול לאור א"ס ב"ה ממש ואור א"ס ב"ה ממש הוא השוכן בתוך תורתם ועבודתם ודבר ה' וזו הלכה היא במדרבת בפיהם וזו היא בחי' שמש כמ"ש כי שמש וגמן הויה"ה אלפים. שבחי' הויה"ה נק' שמש. שמש אלהים נק' מגן כו' כמ"ש במ"א. והתורה הוי"ה נמשך משם הויה"ה. והוה ענין תורה ועבודה וגמ"ח שצריך להיות שלשתן דוקא כי גמ"ח היינו צדקה. וצדקה היא כללות כל התורה שנק' בשם צדקה ובפרטות מעשה הצדקה ממש שהצדקה היא להחיות רוח שפלים היא בחי' שמש כמ"ש ורחה לכם יראי שמי שמש צדקה. כי כמו שהצדקה היא להחיות רוח שפלים. וכן אור השמש הוא להאיר במקום חשך שאין בו אור שהיא בחי' השפעה המלמלה למטה. והשפעה זו היא ע"י בחי' ענוה שהיא בחי' בטול ממש למעלה אור א"ס ב"ה הסוכ"ע להיות השפעת אוא"ס ב"ה ממש שורה ומתגלה למטה כמו למעלה דהיינו כמו בטול הלבנה לאור השמש ממש:

וידן כחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום הזה כו' כי בצאת ישראל מצרים התחילו לספור ספירת העומר כמ"ש שבעה שבועות תספור לך. והם הכנה להיות קבלת התורה בשבועות. דהיינו להיות גילוי אוא"ס ב"ה למטה כמו למעלה בבחי' בטול אליו ית' לאמר אחר מה שיאמר הוא ולהיות דבר ה' ממש בתוך בני ישראל בעסק תורתם. ובשבוע הו' ביום ג' בו הוא כאלו כבר נכנסה כל השבוע ונעשו אז ישראל מוכנים ועומדים לקבל בחי' בטול זה. והיה אז מולד הלבנה שהוא גילוי אוא"ס ב"ה אחר בטול הלבנה אליו. ולכן נק' ביום הזה סתם כי יום היינו אור וגילוי כמ"ש ויקרא אלהים לאור יום והיינו גילוי ואהבה שבבחי' בטול אליו ית' (שבחי' אהבה זו נק' היום הזה כי פי' זה הוא בחי' יחודי שלבן משרע"ה נתנבא בזה. ובר"ח מקבלת כנ"י מוחין מחכמה. עמ"ש בדה"ה והיה מדי חדש. לכן האהבה היא בבחי' בטול) כי ואהבת ב"פ אור ואוי כאו למדבר סיני שירדה שנאה כו' דהיינו ענין